

Rodová identita

 zvedavec.news/prispevky/2022/12/9440-rodova-identita.htm

Můj M

9.12.2022 Přišlo emailem Témata: LGBT, Společnost, Liberalismus
1849 slov

Otec přijde nečekaně z práce domů dříve a najde svého třináctiletého syna, jak si v koupelně nanáší na rty maminka rtěnka. Syn už má na sobě její novou halenku s výstřihem, sukni, kterou si stáhl svým páskem, aby mu nepadala a její lodičky na podpatcích, na kterých se kýve ze strany na stranu ve snaze udržet rovnováhu. Na uších mu visí maminky klipsny.

„Ahoj, nevzpomínal si, že se chystáš na karneval“ promluví mu uštěpačně otec „a nemyslím si, že jít na něj v přestrojení za tvou mámu je vhodný nápad.“

„Ahoj, prosím tě, jaký karneval“ odpoví syn, otci věnuje v zrcadle krátký pohled a opět se soustředí na horní ret, po kterém si pečlivě projde rtěnkou. „Pracuji na svém objeveném rodě.“

„Na svém objeveném.... co?“

„Rodě. Genderové identitě. Objevil jsem v sobě výrazné ženské rysy a chci je nechat vyniknout. Zreálnit. Ztotožnit se s nimi i navenek, chápeš.“

"Ne."

Syn převrátí oči, upraví si před zrcadlem výstřih, zatáhne pásek ještě o jednu díрку a pohledem přes zrcadlo vysvětluje:

„Víš táta, pojetí dvou rodů typické pro vás starší, je vlastně klamem. Jsme ve skutečnosti nekonečně svobodní, můžeš si volit nejen značku cigaret, ale třeba i rod, který procítíš hluboko ve svém nitru. Genderové stereotypy, jak je dosud většina vnímá, jsou zavádějící,

lépe řečeno neexistující kategorie, které vytvořily nereálný obraz muže a ženy. Dvě fyzická pohlaví s tím nemají nic společného, ta prostě nějaká jsou.“

Otci poklesne po této krátké synově lekci sáňka.

„Neexistující kategorie?“ Podívá rychle do zrcadla, jako by se chtěl ujistit, že se v něm vidí „ Podle tebe představuji nereálného chlapa?....Jak to, že nemají nic do činění, nehraje žádnou roli, co mám... máš. .eee... mezi nohama?“

„Ale táta. Jde o to, že můžeš využít celé spektrum rodových možností a neomezovat se na dva demagogicky definované rody. Neprogresivní opice zůstanou při akceptování těchto dvou rodů a postupně zakrnou, progresivní jedinci nabízející se spektrum využijí a tím rozšíří své možnosti uplatnění se v životě. A nebuď vulgární, vyjadřuj se o fyzických pohlavích decentně, tak jako já. Ano, fyzické pohlaví prostě nehrají roli.“

Otci se dere na jazyk otázka jak přesněji proběhne zakrnění těch neprogresivních opic a také jaké spektrum možností to čeká progresivních mužských jedinců oblečených v ženských šatech, také mu není zcela jasná teze nepodstatnosti dvou fyzických pohlaví, ale soustředí se na osobnější linii synova projevu:

„Tak ty jsi to tedy.... svobodně procítil, mluvíš, a zjistil jsi, že jsi... no, co jsi to zjistil? Jsi homosexuál? “

Syn se nadechne, konečně věnuje otci přímý pohled a vysvětluje:

„Nejsem gay, baby se mi líbí. Ale kromě mužského elementu, který samozřejmě nadále tvoří základ mé osobnosti, jsem hlubším bádáním procítil, že tento element je zřetelně protkán výraznými ženskými atributy a ty nehodlám v sobě potlačovat. Prozatím mám v úmyslu oblékat se i jako žena, podle toho, jaký prvek či atribut u mě momentálně převáží a čas ukáže.“

„Tak takhle je to. A... čas ukáže co... že dokdy ten tvůj... ten žensky protkávaný mužský element bude trvat?“

„Jak jsem již naznačil, vývoj v tomto směru je otevřený, což znamená, že nemusím zůstat u mého právě objeveného rodu, ale mohou se u mě časem projevit i jiné genderové tendence, se kterými se nakonec můžu také ztotožnit.“

„Ještě i jiné, jasné....“ poškrábe se otec za uchem „během výkyvů v prvcích a atributech už zřejmě pracuješ i na jiných... a víš už i to, jaké to budou?“

„Ne, řekl bych, že se nechám i sám překvapit“, nepovšimne si syn lehké ironie v hlase otce „ale je důležité to sledovat, protože bez uvolnění limitů, do kterých vtěsnali muže a ženu mylně definované genderové stereotypy, není možný opravdu svobodný....“

„... výběr životní dráhy a uplatnění se jedince, vím, vím. Dokončí otec větu s tím, že myšlenku ještě sám mírně rozvine a syn se spokojeně otočí zpět k zrcadlu:

„Jsem rád, že to taky vnímáš tak citlivě. Cením si toho.“

Otec se poškrábe i za druhým uchem, udělá pár kroků tam a zpět a znovu zakotví ve dveřích koupelny:

„Jelikož se to pořád....vyvíjí a podle všeho vývoj může mít dlouhé trvání, asi se ptám hloupě, ale přesto: vidíš i nějaké světlo na konci tunelu...chci říct...rýsuji se ti v poznání toho...dosavadního objevu alespoň kontury tvého budoucího uplatnění?“

„Vidíš?“ Zvrtne se syn opět k otci a tentokrát přidá vztyčený ukazováček „Zde je důležité pochopit, že právě přetrvávající genderové stereotypy naopak zabraňují výběru vhodného studia a povolání z nichž mnohé jsou považovány podle těchto nynějších norem za výlučně „ženské“ a výlučně „mužské“, což také přispělo k vytvoření mylné „normality“. Akutní problém je, že porušováním těchto norem se člověk vystavuje riziku označení za „nenormálního“.

Jak vidíš, není to tak, já jsem toho jasným důkazem.“ Rozmáchem rukou ukáže téměř slavnostně na sebe a opět se otočí k zrcadlu „Co se mě týče, budu se důkladně věnovat dalšímu sebezkoumání, neboť jen tak dospěji k pochopení svého pravého a ne jakýmsi lživými definicemi vnuceného povolání. Já nikam nespěchám.“

Otec uváží, že je vhodný čas na štamprlík a přesune se do kuchyně nechajíc syna pracovat na svém zevnějšku. V kuchyni si pro jistotu nalije hned dva. Doteď se přece choval normálně, co to má znamenat? Odkdy tak intenzivně hluboce prociťuje? Nevšiml si, že by ho byť jen trochu emocionálně rozházelo neumyté nádobí, které po sobě pravidelně nechává a to je jeden z těch mělkých pocitů.

Vzpomínal jakousi značku cigaret, co to houlí? Zda toto je učí ve škole? Vždyť to vypadá, jako by citoval z nějakých příruček. S kým se to ve svém volném čase potýká? Jakési ideologie, no dobře, vždy tu nějaké byly, vždy jsme nějak přežili, ale - až takhle a jeho syn?? Jak že nikam nespěchá, to nám bude viset na krku do své čtyřicetky?, zamrazí otce při představě, že po bytě se jim motá čtyřicetiletý bradatý chlapík obtažený v mini šatech, zpod kterých mu prosvítá ženské spodní prádlo a který stále nemá jasno v tom, kým je...; jak si dočerta vlastně představuje to pobíhání v ženských hadrech po venku?

\"Tak moment, snad tady mám nějaké slovo\", uvědomí si rázem hlava rodiny svou otcovskou autoritu a rázným krokem odkráčí zpět do koupelny, kde si jeho hloubavý, pocitově nadměrně vyvinutý potomek ohlíží profil jednou z jedné, jednou z druhé strany půvabně přítom otáčející hlavou .

„Hned teď to dáš všechno ze sebe dolů a utřeš si ústa. Mámě nic neřeknu, zůstane to mezi námi. Ulož ty věci, odkud si jich vzal tak, aby si ničeho nevšimla a tím záležitost uzavřeme.“ Oznamí mu rozhodným hlasem a natáhne se po jedné klipsně na synově uchu, že mu ji strhne. Syn se s výrazem zmatení uhne zachráníc si tím náušnici a na znak pohrdání otcovým zbabělým postojem (podle jeho úsudku) zvedne bradu:

„Nemôžeš ma pri takejto citlivej otázke obmedzovať, ani mi rozkazovať. Je mojím bytostným právom sa rozhodnúť, kým som a ja sa za to nehanbím. Takto to cítim a pocitom treba načúvať.“

„A ja cítim, že by som ti s chuťou jednu strelil, ale ovládnem sa, lebo viem, že pocit je naopak veľmi nespoľahlivý, synku, a nerád by som si to s tebou kvôli nejakej rodovej...tej... rozhádzal. Ostanem radšej pri zdravom rozume. Vyzleč to.“

„To nie je fér! Ja s tebou vediem serióznú debatu a nakoniec zistím, že ma neberieš vážne. A myslíš si, že svojím necitlivým výsmechom si to so mnou nerozhádžeš? Mimochodom, pozorujem, že máš okrem netolerancie aj sklony k fyzickému násiliu so sadistickým pozadím, keďže tvrdíš, že máš na bitku chuť.“

Otcovi zaiskria oči a zhlboka sa nadýchne na ďalšiu repliku, podľa výrazu tváre omnoho odvážnejšiu, ako bola tá predchádzajúca, keď v zámku zaštrngocú kľúče a vojde mama, ktorá pri pohľade na otca spozornie. Príde k nemu, nakukne do kúpeľne a keď zbadá syna, zmeravie:

„Čo sa tu deje?“ Zmôže sa konečne na slovo a zmätene hľadá raz na otca, raz na syna, až zotrvá pohľadom na synovi „Prečo máš na sebe moje šaty?“

„Prečo?! Lebo máme doma polobabu! Ale určite ti aj sám rád vysvetlí, kam svojim citlivým hľbaním o svojom rode dospel. A ak by sa ti málilo, črtajú sa mu už aj iné rodové identity, ale to sa nechá prekvapiť a my s ním, nepredbiehajme dobu. Mimochodom, vedela si, že my dvaja sme v skutočnosti neexistujúce kategórie?“ Prekríži si otec ruky na prsiach a zapichne oči do syna.

„Aká polobaba, čo za identity? Prečo neexistujeme?“ Obracia sa dezorientovaná mama k synovi, ktorý si tak ako pred otcom zafilozofuje o rodových výzvach a ich utešených možnostiach aj pred mamou, nezabudnúc pritom žalovať na otca, ktorý ho neberie vážne a o ktorom navyše zistil, že má sadistické sklony. Otec sa pre pokoj v

rodine zdrží akýchkoľvek ďalších komentárov a po ukončení synovho monológu sa so zdvihnutým obočím zahľadí na svoju polovičku. Tá sa na syna chvíľu len pozerá, potom k nemu pristúpi a upraví mu blúzku a sukňu :

„Budeš potrebovať väčšie číslo lodičiek na vyššom opätku, že?“ Povie nakoniec, keď si ho z každej strany obzrie.

„Pro, prosím?“ Zakokce syn a zakývajúc sa na vysokých opätkoch odstúpi krok od mamy.

„No, veď vieš, že budúci týždeň má tvoj strýko okrúhle výročie a že sme k nemu pozvaní. Bude potrebné sa pekne obliecť, on si na to potrpí, ja tiež a ty, keďže si v sebe objavil tie ...výrazné ženské atribúty, budeš ich chcieť určite náležite zdôrazniť a teda potrebuješ primerané ženské ošatenie, väčšie lodičky, uši si dovedy zrejme nedáš prepichnúť, tak nejaké vkusné moderné klipsne...“

„Ale...ja...“

„...budeš si chcieť prefarbiť aj vlasy? Môj odtieň sa ti bude pozdávať?“ Načiahne sa popri synovi za krabičkou s farbou na vlasy na poličke pod zrkadlom, „Môžeme kúpiť aj iný. Dievčatá a ženy sú sexi aj s krátkymi vlasmi, no povedz oco, s tým by problém nemal byť...“

„Mama...brzdi...“

„.... ale budeme musieť ísť s tebou na nákupy my, alebo aspoň ja, lebo okrem toho, že ty peniaze mimo vreckového nemáš si tiež myslím, že by som ti mohla poradiť pri výbere...“

„ ... ty tomu nerozumieš, to celé je proces,.... netreba nič unáhliť...“

„...ale...nechceš sa nakoniec sám čím skôr stotožniť so svojím novým rodom? Veď si vravel, že na tom pracuješ a aj za necelé dva týždne sa toho dá hodne stihnúť. A podľa mňa, ak ti trochu záleží na mojom

názore, treba začať čím skôr aj s praxou, aby si čo najskôr zavŕšil ten... proces. Je aj v našom záujme ako rodičov, aby si sa cítil pohodlne vo svojej koži...“

„...no...ved'...ja si to.... možno ešte rozmyslím...“

„...predstav si, akou ideálnou možnosťou na tvoju novú prezentáciu sú tie oslavy, na ktorých budú všetci príbuzní, rodinní priatelia, strýkovi kolegovia, známi a...kam ideš? Môžeme si na tie nákupy naplánovať aj zajtrašný deň? “

Tresknutie izbovými dverami, šľuknutie kľúča v zámku. Mama pozbiera náušnice, ktoré si chlapec cestou strhol a zlostne zahodil a tiež svoje lodičky, ktoré odkopol a pozrie na otca:

„Podvečer spravím pár palaciniiek s čokoládou na rodinné zmierenie.“

„Len či sa mladý neposadí k stolu v blúzke a sukni.“

„Nebud' už na neho zlý.“

„Fajn.....ale radšej mu ešte pre istotu nalej mlieko, ktoré k palacinkám rád pije, do tej šálky s nápisom ´Mojej nežnej krasotinke“, hej?dobre, dobre, len som žartoval.“

Známka 2.2 (hodnotilo 5)

Oznámkujte kvalitu článku jako ve škole
(1-výborný, 5-hrozný)

1 2 3 4 5

Diskuze

[o příspěvků](#)
([o nových](#))

[odeslat jako odkaz](#)

[odeslat text článku](#)

vytisknout

uložit jako PDF